

βερικοκόκκινος επίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερίκοκο* καὶ τοῦ ἐπιθ. *κόκκινος* καθ' ἀπλολογίαν ἀντὶ *βερίκοκοκόκκινος*.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ὁμοιον πρὸς τὸ τοῦ ἐρυθροχρόου βερικόκου: Ἄσμι.

Κόρη βερικοκόκκινη, σιρικομανρομαῖα.

βερικορρωδάκινο τό, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βερίκοκο* καὶ *ρωδάκινο* καθ' ἀπλολογίαν ἀντὶ *βερίκοκορρωδάκινο*.

Εἶδος ρωδακίνου.

βερίνα ἡ, σύννηθ. ὡς ναυτικός ὄρ. *βερίνα* Σάμ. κ.ά.

Τὸ Ἰταλ. *verina*.

1) Συστροφή σχοινίου ἢ ἀλύσεως σύννηθ.: *Τὸ σκοινὶ - ἢ ἀλυσίδα παίρνει βερίνες*. 2) Μεταφ. περιστροφή, ὑπεκφυγὴ Σάμ.: *Τί μοῦ κάρ'ς αὐτὲς τοῖς βερίνις*;

βερνικάτος επίθ. ἀμάρτ. *βερνικάτος* Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερνίκι* καὶ τῆς καταλ. - *αῖτος*.

Ὁ ἀλειφθεὶς μὲ βερνίκι, βερνικωμένος. Ἀντίθ. ἀ-*βερνικωτός*.

βερνίκι τό, κοιν. *βερνίζ'* βόρ. ἰδιώμ. *βερνίτσι* Καλαβρ. (Μπόβ.) κ.ά. *βερνίτσο* Λέσβ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. *βερνίκιον*. Κατὰ Κορ. Ἀτ. 4,53 καὶ G Meyer Neugr. Stud. 4,18 ἔκ τοῦ μεσν. Λατιν. *vernicium*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπίχρισμα χρώματος στιλπνὸν κοιν.: *Βερνίκι τοῦ πατώματος - τῶν παπουτσιῶν - τῶν ἐπιπλῶν*. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Μακεδ. (Καστορ.) 2) Μεταφ. ἐπιφανειακὸν προσὸν σύννηθ.: *Βερνίκι εὐγενείας - πολιτισμοῦ - σοφίας*.

βερνίκωμα τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ρ. *βερνικῶνω*.

Ἡ διὰ βερνικίου ἐπίχρσις: *Τὰ ἐπιπλά - τὰ παπούτσια θέλουν βερνίκωμα*.

βερνικῶνω σύννηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βερνίκι*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀλείφω, ἐπιχρίω μὲ *βερνίκι* σύννηθ.: *Βερνικῶνω τὰ ἐπιπλά - τὰ παπούτσια*. || Φρ. *Βερνικωμένο κέρατο* (ἄνθρωπος πολὺ μοχθηρὸς) σύννηθ. Μετοχ. *βερνικωμένος* 1) Ὁ ὑπ' ἀσθενείας πελιδνὸς Ἀθῆν. 2) Ὁ διὰ τῆς ἀτίμου διαγωγῆς τῆς ἀδελφῆς ἢ τῆς συζύγου του καταισχυνθεὶς Ἀθῆν.

βερνικωτὸς επίθ. Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Μ'Εγκυκλ. Πρω.

Ἐκ τοῦ ρ. *βερνικῶνω*.

Στιλβωμένος διὰ βερνικίου: *Βερνικωτὰ δέρματα*.

βεροδαχτύλιδα τά, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *βέρες* καὶ *δαχτυλίδια*.

Βέρες καὶ δακτυλίδια καὶ ἐν γένει δακτυλίδια διαφόρων εἰδῶν: Ἄσμι.

Τῆς πῆραν τὰ βεροδαχτύλιδα ὅχ τὸ χέρι.

βεροδαχτυλιδένιος επίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βεροδαχτύλιδα* καὶ τῆς καταλ. - *ένιος*.

Ὁ ὁμοιος πρὸς τὸν κύκλον βέρας ἢ δακτυλιδίου, στρογγύλος, ἐπὶ ὁσφύος ἢ στόματος: *Μέση βεροδαχτυλιδένια*. Στόμα βεροδαχτυλιδένιο.

βέρος επίθ. σύννηθ. *βέρους* πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *vero*.

1) Ἀληθής, εἰλικρινής: *Βέρος ἄνθρωπος*. Συνών. *ντόμπρος*. Πβ. *ἄφρευτος*. 2) Γνήσιος: *Βέρος Ἀθηναῖος - Μανιάτης - Μωραΐτης - Ρωμαιοῦς*. Χρυσάφι *βέρο*. *Βέρο Σαμωώτικο κρασί*.

Βερουτιανὸς επίθ. Ἀθῆν. Μεγίστ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ γεωγραφικοῦ ὄν. *Βερουτί*.

1) Ὁ προερχόμενος ἐκ Βηρυτοῦ ἐνθ' ἄν.: *Βερουτιανὸς καρφέτης* Μεγίστ. κ.ά. 2) Ὁ μὴ ἔχων ψῆφον καὶ ὁμῶς λαμβάνων μέρος εἰς διαδηλώσεις Ἀθῆν.

βερσάρω Θήρ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βέρσο*.

Ἄδω, ἐπὶ ᾠδικῶν πτηνῶν ἐνθ' ἄν.: *Τί ὥραϊα βερσάρει τὸ καναρίνι!* Κεφαλλ.

βέρσο τό, Κεφαλλ. Κρήτ. Χίος.

Τὸ μεσν. οὐσ. *βέρσο*, ὃ ἐκ τοῦ Ἰταλ. *verso*.

1) Μουσικὴ στροφή τῶν ᾠδικῶν πτηνῶν Κεφαλλ.: *Αὐτὸ τὸ καναρίνι ἔχει ὥραϊα βέρσα* Κεφαλλ. 2) Σκωπτικὸν ποίημα, σκωπτικὴ φράσις Χίος. 3) Πληθ., παθήματα καὶ κακαὶ πράξεις Κρήτ.: *Ἡμαθα τὰ βέρσα δου*. Ἀκουσε τὰ βέρσα ποῦ παθε.

βερσόχορτο τό, Κέρκ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ α' συνθετ. ἀγνώστου καὶ τοῦ οὐσ. *χόρτο*.

Τὸ φυτὸν ἄλυσσον τὸ πετραῖον (*alyssum orientale*) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (*cruciferae*).

βερτόνι τό, Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) *βελτόνι* Κέρκ.

Κρήτ. — Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 76 — Λεξ. Μπριγκ.

Τὸ μεσν. οὐσ. *βερτόνι*, ὃ ἐκ τοῦ Ἰταλ. *verretone*. Τὸ *βελτόνι* καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β342 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ. μικρά).

1) Δόρυ, ἀκόντιον ἐνθ' ἄν. 2) Βέλος Κρήτ. — Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν.: Ἄσμι.

Χωρὶς δοξάρι κυνηγᾷ, χωρὶς σκουδὰ γυρίζει, σὰν ἀστραπὴ εἰ' ἀὸ ζάλο δου κ' ἡ χέρα του βελτόνι (σκουδὶ = χρῆμα) Κρήτ. — Ποίημα.

Ἡ γοργοπόδα Ἀρέθουσα μὲ δίχως τὰ βελτόνια

Κθεοτόκ. ἐνθ' ἄν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β341 «ἦτο λιγνὸ κ' ἐλεύτερο, 'ς τὸ γλάκι δὲν τὸ σώνει | νά 'ν' κι ἀπὸ χέρα δυνατὴ σαίττα οὐδὲ βερτόνι». 3) Τὸ στέλεχος τοῦ ἀσφοδέλου Κρήτ. (Ἐμπαρ.): *Σὰν παιδάκι κάθεσαι καὶ σάζει ἀνεμομύλους μὲ τὰ βερτόνια*.

βερωτὸς επίθ. Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βέρα* καὶ τῆς καταλ. - *ωτός*.

Ὁ κυκλικὸς ὡς βέρα: *Δαχτυλίδι βερωτό*.

βεστιάριο τό, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. *βεστιάριον*, ὃ ἐκ τοῦ Λατιν. *vestiarium*.

1) Ἱματιοφυλάκιον θεάτρου ὅπου φυλάσσονται αἱ ἐνδυμασίαι τῶν ἡθοποιῶν: *Αὐτὸς ὁ θίασος ἔχει πλούσιο βεστιάριο*. 2) Ἱματιοφυλάκιον αἰθούσης θεάτρου ἢ χοροῦ ὅπου παραδίδονται πρὸς φύλαξιν οἱ ἐπενδύται καὶ οἱ πῖλοι τοῦ κοινοῦ: *Αἴφινω τὸ καμπέλλο μου - τὸ πανωφόρι μου 'ς τὸ βεστιάριο*.

βετουλάρις ὁ, ἀμάρτ. *βετ'λάρ'ς* Στερελλ. (Δεσφ.) *βιτουλιάρ'ς* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *βέτουλας* καὶ τῆς καταλ. - *άρις*.

Βοσκὸς ἐριφίων.

βέτουλας ὁ, Κεφαλλ. Πελοπ. (Λακων.) *βέδονλας* Πελοπ. (Λακων.) *γιτουλάς* Κρήτ. (Σφακ.) *βετούλα* ἡ, Ζάκ. Ἡπ. Πελοπ. (Ἀργολ. Μεσσο. Οἶν.) — Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Δημητρ. *βιτούλα* Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. (Μαραθόκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ Λατιν. *vitulus*.

Ἐρίφιον μονοετὲς ἢ διετὲς ἐνθ' ἄν.: Παροιμ. *Ὁ,τι κάνη ἢ γίδα θὰ κάνη κ' ἡ βετούλα* (αἱ κόραι μιμούνται τὰς μητέρας) Ζάκ. || Γνωμ.

